

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov JUDr. Eleny Kováčovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci navrhovateľa: **K. V.**, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Senci**, za účasti: **1/ E. S.**, **2/ V. F.**, **3/ R. H.**, (právny nástupca po T. Š.), v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu č.j.: 1387-1171/2007-Lu zo dňa 10. októbra 2007, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3 Sp 61/2007-11 zo dňa 10. júna 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3 Sp 61/2007-11 zo dňa 10. júna 2008 **p o t v r d z u j e** .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu zo dňa 10. októbra 2007, č.j.: 1387-1171/2007-Lu., ktorým odporca rozhodol podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) tak, že a/ E. S., r. Š., b/ K. V., a c/ V. F., r. V., nespĺňajú podmienky uvedené v § 2 ods. 1 zákona na navrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu za nehnuteľnosť parc. č. X., roľa o výmere 11562m² v kat. úz. B., nakoľko požadovaná nehnuteľnosť neprešla na štát alebo na inú právnickú osobu spôsobom uvedeným v § 3 zákona.

Zároveň uviedol, že žiadateľka T. Š., nespĺňa ani podmienky podľa § 2 zákona, nakoľko ide o nevestu pôvodných vlastníkov a nie je ani dedičkou zo závetu.

Správny orgán v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že po preskúmaní a zabezpečení dokladov nevyhnutných k reštitučnému konaniu zistil, že požadovaná nehnuteľnosť neprešla na štát alebo inú právnickú osobu. Nehnuteľnosť parc. č. X. je vo vlastníctve žiadateľky Ľ. S., ktorú má zapísanú na LV č. X. tak, ako ju zdedila podľa dedičského rozhodnutia č. D 21/94 v nezmenenej výmere.

Krajský súd v Bratislave preskúmal vec a rozsudok vyhlásil bez nariadenia pojednávania dňa 10. júna 2008. Výzvou zo dňa 21. februára 2008 vyzval účastníkov konania, aby sa v lehote 15 dní vyjadrili, či súhlasia s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania (súd o návrhu rozhodne podľa § 250f ods. 1 OSP bez pojednávania vyhlásením rozsudku) s poučením, ak sa v stanovenej lehote nevyjadria, bude sa predpokladať, že proti takémuto postupu nemajú námietky.

Účastníkom konania bola výzva súdu riadne doručená (Ľ. S. prevzala výzvu dňa 27. februára 2008, V. F. dňa 26. februára 2008, K. V. dňa 27. februára 2008, T. Š. dňa 26. februára 2008 a odporca dňa 26. februára 2008) a na túto výzvu súhlasné stanovisko oznámil len navrhovateľ. Odporca a ostatní účastníci konania sa na výzvu súdu nevyjadrili.

Krajský súd preskúmaním rozhodnutia dospel k záveru, že pokiaľ odporca o reštitučnom nároku navrhovateľa a v konaní zúčastnených osôb rozhodol tak, že im vlastnícke právo pre nesplnenie podmienok uvedených v § 2 a § 3 zákona nepriznal, i podľa názoru súdu jeho postup bol plne legitímny a vecne správny. Reštituenti vo svojej žiadosti zo dňa 31. decembra 2004 inak ani reštitučný titul neuviedli a v konaní pred odporcom ani nebol ničím osvedčený prevod vlastníckeho práva na štát v rozhodujúcom období (t.j. od 25. februára 1948 do 1. januára 1990) niektorým zo spôsobov uvedených v § 3 ods. 1 písm. a/ až t/ zákona. Ako vyplýva z LV č. X. parc. č. X. v celosti zdedila Ľ. S., v tomto konaní účastníčka konania, po poručiťovi Ľ. Š. na základe dedičského rozhodnutia č. Dnot 125/694, 2D 21/94 a túto i v nezmenenej podobe vlastní i v súčasnosti.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie a v podstate žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zopakoval tvrdenia z opravného prostriedku.

Ako uviedol, domáha sa byť spoluvlastníkom pozemkov, ktoré vlastní Ľ. S. a to z toho dôvodu, že matka navrhovateľa T. V., rod. Š. nebola vyplatená ako spoludedička po zosnulej matke A. Š., r. P. a nebola prítomná vo veci prejednávania dedičstva po svojom zosnulom bratovi Ľ. Š. Dnot 125/94 2021/94, kde bolo rozhodnuté, že otec Ľ. Š. vyplatí dedičov, teda aj matku navrhovateľa. K uvedenému

však nedošlo, matka vyplatená nebola, a preto navrhovateľ žiada byť spoluvlastníkom predmetných parciel.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že navrhovateľ uvádza opakovane v odvolaní proti rozsudku krajského súdu dôvody, ktoré zákon nerieši ako dôvody pre navrátenia vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu.

Účastníčka konania L. S. uviedla, že v danom prípade dedičské rozhodnutie stanovuje podmienku vyplatenia spoludedičov v prípade, že by za pozemky, ktoré zdedil jej otec dostal finančnú náhradu, alebo boli vypustené na súkromné obhospodarovanie, a to ihneď na požiadanie spoludedičov, čo sa však ani v jednom prípade neuskutočnilo. Išlo o dedičské rozhodnutie vydané na základe dohody dedičov.

Účastníčka konania V. F. uviedla, že sa v plnom rozsahu pripája k odvolaniu navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP na nariadenom pojednávaní podľa § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 18. novembra 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu ako i výsledkov doterajšieho priebehu konania odvolací súd zistil, že predmetom preskúmvacieho konania je rozhodnutie odporcu zo 10. októbra 2007, č.j.: 1387-1171/2007-Lu, ktorým bolo rozhodnuté o nárokoch navrhovateľa a účastníkov konania na navrátenie vlastníctva k pozemkom alebo priznanie práva na náhradu podľa zákona.

K. V., L. S., V. F. a T. Š. si dňa 31. decembra 2004 uplatnili u odporcu reštitučný nárok po pôvodnom vlastníkovi nehnuteľnosti J. Š., a to pozemkov zapísaných vo vl. č. 1949 ako parc. č. X. a parc. č. X. bez uvedenia reštitučného titulu.

Z predloženej identifikácie parciel obj. KI 294/2006 zo dňa 28. marca 2006 vyplýva, že pozemok parc. č. X. celý odpadol do parc. č. X. a je majetkovo právne vysporiadaný pre LV č. X. a parc. č. X. bola združená do parc. č. X., parc. č. X., parc. č. X., parc. č. X., parc. č. X. a parc. č. X. v užívaní EL-1013, ďalej združený do parc. č. X., parc. č. X. a parc. č. X. – EL 873 a ďalej združený do parc. č. X., parc. č. X. v užívaní EL – 5.

Krajský súd námietky navrhovateľa, ktoré uviedol v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu ohľadom dedičského konania po bratovi jeho matky a následného nevyplatenia ostatných dedičov považoval za nedôvodné, pričom sa dôsledne držal rozsahu návrhu navrhovateľa, v ktorom bolo správne rozhodnutie napadnuté vyššie uvedenými námietkami.

Z dedičského rozhodnutia Dnot 125/94, 2D21/94 zo dňa 13. mája 1996 Okresného súdu Bratislava – vidiek vyplýva, že dedičstvo po poručiteľovi J. Š. zomrelom dňa 18. decembra 1993 prevzala dcéra poručiteľa L. S., keď predmetom dedičstva boli aj nehnuteľnosti – poľnohospodárska pôda nachádzajúca sa v kat. úz. B. zapísané vo vložke č. X ako parc. č. X. – roľa o výmere 1ha 1556m² a parc. č. X – roľa vo výmere 1ha 1562m² (LV X.) v celosti.

Podľa § 2 ods. 1 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodné obdobie“) spôsobom uvedeným s ustanovení § 3.

Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že správny orgán jednoznačne pri svojom rozhodovaní o uplatnenom reštitučnom nároku vychádzal z dostupných materiálov, pričom listiny získané v konaní boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, v ktorom správny orgán dospel k záveru, že navrhovateľ a účastníci konania nespĺňajú podmienky na navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznanie práva na náhradu podľa zákona (§ 2 a § 3 zákona).

Ako správne uviedol i krajský súd, nie je možné navrhovateľa a účastníkov konania považovať za oprávnené osoby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného preto potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 OSP), keď sa stotožnil s právnym posúdením veci a s jeho závermi, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že navrhovateľovi a účastníkom konania nepriznal ich náhradu, nakoľko neboli v konaní úspešní a odporcovi preto, že mu tieto nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 18. novembra 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová